

אכתקוסק פרותי

לא, זה כבר באמת יותר מדי! כאילו לא מספיקות לי כל האבירות פה בארצנו הקטנטונת, שאני מתחילה לחשוב כבר שהיא גדולה מאוד, אם הולכים בה לאיבוד כל כך הרבה חפצים ואין מוצא — בא בחור ורוצה שאמצא לו אבידה בארצות-הברית. התירוץ שלו צריך להחמיא אולי מאוד למנהלת העתון, אך אותי הוא משאיר אדישה: ... אני מרשה לעצמי לפנות אליך בבקשה צנועה לסייע בעדי למצוא איוו אבידה מיסטורית. בהיותי מאמין שכל ישראלי שלישי באמריקה הוא קורא השבועון, אני מאמין שפרסום מכתבי בשבועונכם, יביא את מכתבי למען הישיר.

... לפני כשלושה שבועות יצאתי לטיול מקיף ברחבי קנדה ומדינות צפון ארצות-הברית. בין השאר נקלעתי גם לואדי מפורסם ביופיו ב-Ausable-Casmi שבמדינת ניו-יורק. ואזי זה עשיר במפלי מים, במערות ובצוקי סלע בדמויות בעלי-חיים. באחת מפניות הואי מצוי קיר סטוח בו תולים המבקרים את כרטיס הביקור הנושא את שמם. ... ההפתעה שנגרמה לי באותו מעמד, היא למצוא מכתב מיוני 1959, כתוב בשפה העברית והחתום בשם **דינה חפץ היפה, ישראלי**. אני מקוה שנושאת שם זה נמצאת עדיין בארצות-הברית, ולכן הייתי שמח להתראות עם אותה ישראליית שהגיעה לעמקי ואזי זה.

דינה: אם באמת אין לך מה לעשות כתבי אליו: יהלום בן דוד, 71, w.47 str., N.Y. City N.Y.

קורץ, הנייר

(1140/64) מרגישה שבתחילת מכתבה מוכרחה לבוא איזושהי התנצלות והתחכמות. ובכן, אומרת היא, הערב יפה והנייר קורץ ואין מי שיציץ מעבר לכתפה וילגלג. והיא כותבת.

היא רוצה משהו זר ולא מודע. נמאס לה כבר לראות את כתבי-היד הישנים, או יש פתאום רצון למשהו בלתי ידוע שיש בו, לדעתה, שמץ של הרפתקנות.

היא פשוט מסרבת להיות כמו כולם, ולמנות את מה שיש לה. וחוזי מזה, היא אומרת, שאמא שלה אומרת לה שצנעה צריכה להיות קצת מיסטורית ואשה פאטאלית. היא מודה שעוד לא הצליחה להיות כזו. והיא גם מסרבת לכתוב כמה שהיא משתגעת אחרי אלביס פרסלי ורומי שניידר, ואיך שהיא מחפשת בחור-גבוה-בעל-חוש-הומור-ורוכב-צימוד-או היא עושה את זה במרכאות. היא לא אמרה את זה, אתם מבינים, אבל זה כבר ישנו, איכשהו.

הכר לשוא!

הוא כל כך מקורי, מכתבה של (1140/65)! כל כך מבריק ופקחי. קח אותו ממני מהר לפני שאצנח. "אני כותבת אליך מתוך ידיעה ברורה כמעט, שהכל לשוא — פשוט לא יימצא אותו עדינפס שיחליט שכדאי לענות. אך מי אמר שגם לנסות אסור? הרי ניסים אירעו בעולמנו עוד בימי האבות. "אם כן — ייתכן שזהו עניין של גיל, סתם שטויות רגילות — לגבי אחת היא — משהו חסר. ולא משעמם.

ידידים וידידות לא חסר. אך אין זה עונה את הכל. לכן, הייתי רוצה מאוד להכיר בחור שגילו ינוע בין 17 ל-20, אך אין זה קובע באם יוסיף שנה אחת או יגרע. כל מה שעליו להיות — הינו לכאורה דבר קל מאד, אך ל- מעשה די קשה — להיות בחור רגיל. סתם אחד מהחברה, פיקח, חברותי, ומעניין. בחור שאפשר יהיה לשתפו בשיחה על כל נושא שבעולם — ויבין, ויביע דעה, ויעזור ב- פתרונן של בעיות בלתי מובנות ובלתי שיסכים, לשתפני ולהשתף עמי בחיות שונות, במחשבות וברגשות. עליו להיות רציני, ובעל חושי-הומור — אך בזמן המתאים.

נערת השבוע

אם לא קראתם, הרי לפחות ודאי שמעתם על לוליטה, הרומן מעורר הוויכוחים של ולאדימיר נאבוקוב, אודות אהבתו אסורה של גבר כבן ארבעים לילדות בת 12 (נימפס) — נימפונת — בלשוננו של נאבוקוב) ויחסי עמה, שנמשכו למעלה משנתיים. קמו לו מתנגדים ואוהדים רבים. האוהדים, שהתפעלו מסגנונו הפיוטי כמעט של הספר, לא ראו בו כל שעורריה. כלום לא היתה יוליה הנצחית של רומיאו בת 14? ובאיטריציה של זאנטה? ולאונורה של אדגר אלן פו?

היה ברור שהוליבוד לא תפסח על נושא מרתק כל כך, אחרי שתתרגם ותתאים אותו, כמובן, לקוד הנוקשה שלה. במאי צעיר ומחתיך בשם סטנלי קובריק קנה כבר את זכויות ההסרטה, החליט תחילה שאת הנימפס תשחק בריג'יס בארדו, שתהיה בסרט בת 16, ומאחבה יהיה מוריס שבלייה. בריג'יס אמרה שפוסט, היא לא משחקת. בחירתה, כנראה הסופית, של קובריק: ג'ני מקסוול בת 16, דוגמנית קטנה, שהאגדה ההוליוודית כבר יודעת לספר עליה, שאמה אוסרת עליה לקרוא את לוליטה בטענה שהיא צעירה מדי.

כך גם באשר לחיצוניותו. אין עליו להיות אחד מאלה שהחליטו להוכיח לעולם כולו את צדקתו של דרווין — אך יחד עם זאת כפילים של גיימס דין, אינם עושים עלי רושם מיוחד. די בכך שיהיה נחמד. הוא לא יעשה רושם יוצא מן הכלל אם ראשו יגיע לעננים. רצוי גובה בינוני, ולבסוף — שיהיה תל-אביבי או מסביבתה.

"באשר אלי — הרבה לא אכתוב (לא, הא?). אני נערה רגילה ביותר, אחת מאלה שרואים יום יום. גילי הוא 16 שנה ועוד איזה חודשים. אוהבת לחיות, לבלות, לשוחח, לטייל, קצת ללמוד, ובכלל דברים יפים. מה שאני לא כל- כך אוהבת — מתמטיקה וסנובים.

"ועל כל השאר — מה שאני חושבת, עושה, וכן הלאה — אעדיף לספר לבחור המתאים עצמו, ומבטיחה לספר הכל.

... מי שכבר גיבור כזה בכדי לכתוב אלי, שיחמץ עוד מעט — ויוסיף את תמונתו. והמאמין יאמין — אך בכנות, התמונה לא תהא הדבר הקובע, זה בא רק בכדי להשחית את הפנים והתוך של הכותב."

כאלה שאינם אוהבים ערבים

מכתבו של (1140/66) הוא יחיד במינו. כותב הוא: "אני מעוניין להתכתב עם צעירות וצעירים, יהודים במיוחד — כאלה שדעתם על הערבים אינה חיובית ביותר. אני מניח שהרוב המכריע של הקוראים הוא כזה — הלחאי והייתי טועה.

"אולי תשאלו מדוע אני רוצה להתכתב דווקא עם אנשים שיש להם דעה שלילית עלי ועל בני-עמי (אני ערבי): התשובה היא שאני בטוח שאנשים אלה ישנו את דעתם לאחר שיכירו ערבים טובים.

"אני אומר זאת מניסיוני האישי, לאחר שבאתי במגע עם מספר רב של יהודים משכילים — על פי רוב סטודנטים — שרובם היתה דעה שלילית על הערבים, אך לאחר שהכירו את הערבים — הם נוכחו לדעת שטעו.

"אולי תרצו לדעת מי כותב שורות אלה? בבקשה, אין צורך להזכיר שוב שהוא ערבי. אולי כדאי לציין שהוא בן 22, בוגר האוניברסיטה העברית וגר בקירבת תל-אביב."

כיצד ל... בשפת היס

אין כמו הקיץ לרכישת ידידים והצלחה (מפוקפקת, אומרת אמא שלי, אבל אתן הרי יודעות מה זה אמחות) בחברה חדשה. ואין מקום אידיאלי לכך יותר מאשר הברכה ו/או שפת היס. בתנאי שאת באה למקום לבד, או עם חברה מכוערת.

האביזרים ההכרחיים נהירים לך: בגד ים מוחץ, כובע אכזוטי, קפקפים גבוהי-עקב, תיק צבעוני גדול, משקפי-שמש והבעה של שיעמום.

עכשיו ככה: את מגיעה למקום בשעות הצהריים באמצע השבוע, בבוקר — בשבת. את מתיישבת במקום מרוחק, במקצת, אך דואגת להגיע אליך בתנועה איטית על גופר תיהם של גברים בודדים או בקבוצות, אך ללא בנות-לוויה. את מתיישבת, מוציאה את הקרם או שמן השיזוף שלך ומורחת אותו לאט לאט ובשיעמום גלוי על גופך, מוצאת לך פוחה נוחה, מוציאה משהו לקרוא.

אם את מאלה המתעקשות שיציצו דווקא על האינסולקט שלהן — השאירי את שבועוני הקולנוע שלך בבית. קחי טיים, לייף או ספר-כיס אנגלי. קראי, או עשי את עצמך קוראה שני עמודים, ואחר הוציא מנרתיקך סיגריה. בשום אופן לא גפרורים או מצית. חפשי סביבך והיראי אובדת עצות ונבוכה. המשך יבוא.

... רק במונחור

לשד יצהר

שמן זך ונריא

לשד יצהר

נרתיק לשיער

כשחוקן כלי כז'ה...

נר-בן-אדם כלי

קדם העוד הנפלא לנל מטרהו תוצרת יצהר-סומר